

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Sergeyem Zaripovem
sídlem Václavské náměstí 775/8 , 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 1. 2024, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím podle § 67f zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pojištění“) od 24. 3. 2024 snížil procentní výměru starobního důchodu žalobce o 600 Kč. Starobní důchod žalobce činí od 24. 3. 2024 částku 21 909 Kč měsíčně.

II. Žalobní body

3. Žalobce považuje rozhodnutí správních orgánů za politicky motivovaný akt veřejné moci.
4. Rozhodnutí je s odkazem na čl. 1 a čl. 3 Listiny základních práv a svobod (dále také „Listina“) porušením ústavněprávních principů rovnosti a zákazu diskriminace. Zákonná úprava, na jejímž základě bylo rozhodnutí vydáno, nesleduje žádný legitimní cíl. Jejím hlavním účelem jsou pouze další retribuční opatření vůči občanům, kteří byli za své předchozí politické názory a působení již opakovaně sankcionováni a společensky odsouzeni. Jako příklad předchozích opatření uvedl zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu (dále jen „zákon č. 198/1993 Sb.“), zákon č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky (dále jen „zákon č. 451/1991 Sb.“), a zákon č. 279/1992 Sb. o některých dalších předpokladech pro výkon některých funkcí obsazovaných ustanovením nebo jmenováním příslušníků Policie České republiky a příslušníků Sboru nápravné výchovy České republiky, a s tím spojená omezení (dále jen „zákon č. 279/1992 Sb.“).
5. Žalobce odkázal na nález pléna Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, v němž Ústavní soud ve vztahu k zákonu č. 198/1993 Sb. vyjádřil názor, že *„ani z textu zákona samého, ba ani z Důvodové zprávy nelze vyvodit, že by z první části zákona o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu č. 198/1993 Sb. mohla v oblasti trestního práva hmotného anebo v jiných právních oborech vzniknout právní povinnost anebo právní dispozice státu ke stíhání určitých osob anebo k jejich postižení netrestními sankcemi. Předpokladem trestného činu je vymezení jeho skutkové podstaty. Nic v §§ 1-4 nelze chápat jako určení skutkové podstaty trestného činu. První část zákona je morálně-politickým stanoviskem českého Parlamentu, jehož smysl a důvody jsou vysvětleny ve výše uvedeném citátu Důvodové zprávy. První 4 paragrafy zákona se zabývají povahou režimu, jeho specifickými cíli, metodami a strukturálními rysy, nikoli povahou jednotlivců, kteří z těch či oněch pohnutek byli členy organizací o něž se režim opíral.“*
6. Žalobce po získání potřebné doby pojištění a dosažení stanoveného věku objektivně naplnil zákonné podmínky, na základě kterých mu vznikl nárok na starobní důchod. Odvody do systému sociálního zabezpečení byly z příjmu žalobce řádně odváděny i v období, za které má být nyní výměra starobního důchodu zcela nezákonně krácena. Tento postup zjevně odporuje principu sociální spravedlnosti, neboť správní orgán zcela účelně a nezákonně opomíjí participaci žalobce do systému důchodového pojištění ve formě řádně odvedeného pojistného.
7. Žalobci vznikl nárok na starobní důchod, jehož výše byla stanovena v souladu s platnou právní úpravou. V důsledku toho žalobce legitimně očekával, že výše jeho starobního důchodu bude řádně zachována a měněna pouze v souladu s valorizací důchodů. Došlo však k přijetí zákona č. 455/2022 Sb., kterým se mění zákon o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, čímž došlo ke snížení výměry starobního důchodu žalobce. Bylo tedy zasaženo do legitimního očekávání žalobce, neboť došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

retroaktivně ke snížení již existující výše přiznaného důchodu, čímž bylo rovněž zasaženo do vlastnického práva žalobce.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že jako organizační složka státu je vázána zákony, tedy i zákonem č. 455/2022 Sb., který novelizoval zákon o důchodovém pojištění a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“). Je povinna ho aplikovat a na jeho základě vydávat rozhodnutí. Pokud § 67d až 67g zákona o důchodovém pojištění a dále § 113 až § 114 zákona o organizaci sociálního zabezpečení výslovně upravují okolnosti snížení starobního důchodu představitelům komunistického režimu, je žalovaná povinna podle těchto ustanovení postupovat a nemůže se od nich odchýlit.
9. Žalovaná nemá ze zákona žádné oprávnění k tomu nevydat rozhodnutí, ke kterému ji zavazuje zákon, na základě vlastních úvah o souladu takového zákona s Ústavou nebo Listinou základních práv a svobod. Takové úvahy žalované jako státnímu orgánu ani nepřísluší. O souladu právních předpisů s Ústavou nebo Listinou základních práv a svobod rozhoduje pouze Ústavní soud.
10. K odkazovanému nálezu Ústavního soudu žalovaná uvedla, že se soud zabýval vztahem zákona č. 198/1993 Sb. k trestní odpovědnosti jednotlivých osob, tento nález s důchody nijak nesouvisí.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o starobní důchod dne 20. 6. 2005.
12. Součástí spisu je potvrzení Ústavu pro studium totalitních režimů o funkci představitele komunistického režimu a o době výkonu funkce. Z tohoto potvrzení vyplývá, že žalobce vykonával funkci podle § 67d zákona o důchodovém pojištění, vedoucí tajemník Městského výboru Komunistické strany Československa, X, od X do X. K tomuto závěru Ústav pro studium totalitních režimů dospěl na základě podkladů: seznam funkcionářů KSČ na stránkách www.ustrcr.cz, článku na www.idnes.cz *Policejní zásah byl vyloučený, říká poslední komunistický primátor Brna*, informací z Národního archivu a z Biografického slovníku vedoucích funkcionářů KSČ (1921-1989).
13. Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 67f zákona o důchodovém pojištění od 24. 3. 2024 snížena procentní výměra starobního důchodu žalobce o 600 Kč. Starobní důchod žalobce tak činí 21 909 Kč. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce byl ve smyslu § 67d odst. 3 zákona o důchodovém pojištění Ústavem pro studium totalitních režimů dne 16. 7. 2023 zařazen do seznamu představitelů vymezených v § 67d zákona o důchodovém pojištění. Před zařazením do tohoto seznamu bylo Ústavem pro studium totalitních režimů ověřeno, že účastník řízení nespadá do okruhu osob vymezených v § 67d odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, na které snížení podle § 67f odst. téhož zákona nedopadá. Zároveň Ústav pro studium totalitních režimů v případě účastníka řízení vydal dne 19. 1. 2024 potvrzení o funkci představitele komunistického režimu a o době výkonu funkce. Žalobce v období od X do X vykonával funkci vedoucí tajemník Městského výboru Komunistické strany Československa, byl tedy představitelem ve smyslu § 67d odst. 1 písm. b) zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

důchodovém pojištění. Žalobce tak byl v rozhodném období představitelem celkem 567 dnů. Snížení procentní výměry důchodu žalobce podle § 67f odst. 1 zákona o důchodovém pojištění tedy činí celkem 600 Kč. Seznam představitelů/doplňků seznamu představitelů, v němž byl zařazen žalobce, byl správnímu orgánu I. stupně předán do 31. 12. 2023, snížení procentní výměry důchodu žalobce se proto v souladu s § 67f odst. 5 zákona o důchodovém pojištění provádí od splátky důchodu splatné v březnu 2024. Správní orgán I. stupně vycházel z výše procentní výměry starobního důchodu náležející ke dni 29. 2. 2024, která činí 18 109 Kč. Procentní výměra starobního důchodu žalobce tak po snížení za výkon funkce představitele činí 17 509 Kč.

14. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnil námitky ze dne 10. 2. 2024, které byly doručeny žalované dne 13. 2. 2024. Žalobce namítal, že rozhodnutí považuje za politicky motivovaný akt veřejné moci, která se snaží segregovat vybranou skupinu občanů a pokouší se vůči ní aplikovat princip kolektivní viny. Takové rozhodnutí považoval s odkazem na čl. 1 a čl. 3 Listiny základních práv a svobod za porušení ústavněprávních principů rovnosti a zákazu diskriminace. Daná právní norma působí retroaktivně, která je podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod ve spojení s článkem 1 Ústavy České republiky obecně zakázána. Vzhledem k tomu, že zákonné ustanovení, na základě kterého bylo rozhodnutí vydáno, odporuje ústavnímu pořádku, nemělo být vůbec aplikováno.
15. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdila. Žalovaná odkázala na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Uvedla, že jako státní orgán vykonává státní moc a je vázána zákonem v rozsahu čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Upozornila, že dle § 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky platí, že o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem, rozhoduje Ústavní soud. Žalovaná není oprávněna předjímat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci ústavních stížností, není ani oprávněna hodnotit okolnosti přijetí jednotlivých právních předpisů zákonodárcem. Musí tudíž postupovat podle platné a účinné právní normy, a to až do té doby, než je případně rozhodnutím Ústavního soudu předmětná právní norma zrušena. Pokud ustanovení § 67d až § 67g zákona o důchodovém pojištění a dále ustanovení § 113 až § 114b zákona o organizaci sociálního zabezpečení výslovně upravují okolnosti snížení starobního důchodu představitelům komunistického režimu, je žalovaná povinna podle těchto ustanovení postupovat a nemůže se od nich odchýlit. Žalovaná není ze zákona kompetentní k vyhodnocení ústavních aspektů zákona č. 455/2022 Sb. Žalovaná zkontrolovala výpočet snížení procentní výměry starobního důchodu účastníka řízení a zjistila, že tento byl proveden správně, bez vad a v plném souladu s platnými a účinnými právními předpisy. Žalovaná tak námitky zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002, soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

17. Podle § 67d odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění: *„Ustanovení této hlavy se vztahují na představitele komunistického režimu, za které se pro účely tohoto zákona považují pojištěnci, kteří v období od 25. února 1948 do 17. listopadu 1989 byli vedoucím tajemníkem krajských, okresních nebo obvodních výborů Komunistické strany Československa nebo Komunistické strany Slovenska.“*
18. Podle § 67d odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se za představitele *„nepovažuje osoba, která a) byla účastna rehabilitace podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, b) má nárok na příplatek k důchodu nebo na zvláštní příspěvek k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nebo na příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, ve znění pozdějších předpisů, c) je držitelem osvědčení o účasti na národním boji za osvobození podle § 8 odst. 1 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního odboje za osvobození, d) byla vojákem, který byl na základě dobrovolnosti reatestován a shledán způsobilým konat dále službu podle § 165 odst. 7 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, nebo e) je držitelem osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu podle § 6 zákona č. 262/2011 Sb., o účastnících odboje a odporu proti komunismu.“*
19. Podle § 67d odst. 3 zákona o důchodovém pojištění je podmínkou snížení procentní výměry starobního důchodu, že *„představitel byl zařazen do seznamu představitelů vypracovaného podle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení Ústavem pro studium totalitních režimů (dále jen „seznam představitelů“) a že Ústav pro studium totalitních režimů vydal podle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení potvrzení o funkci představitele a době výkonu funkce.“*
20. Podle § 67f odst. 1 zákona o důchodovém pojištění: *„Byl-li starobní důchod přiznán ode dne, který spadá do období před 1. březnem 2024, sníží se procentní výměra starobního důchodu náležející ke dni 29. února 2024 o 300 Kč za každý i započatý rok doby, po kterou byl pojištěnec představitelem.“*
21. Důvodem zařazení žalobce do seznamu představitelů a následného vystavení potvrzení funkcí bylo zjištění, že žalobce v době od X do X vykonával funkci vedoucího tajemníka Městského výboru Komunistické strany Československa. Žalobce tedy byl představitelem ve smyslu § 67d odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění pro účely snížení procentní výměry starobního důchodu. Podle údajů v seznamu představitelů a v potvrzení o funkci vydaném Ústavem pro studium totalitních režimů byl v rozhodném období představitelem celkem 567 dnů. Žalobci tak byla snížena procentní výměra starobního důchodu o částku 2 x 300 Kč, a to z důvodu dvou let, po které byl žalobce ve smyslu § 67f odst. 1 zákona o důchodovém pojištění představitelem. O takto zjištěném skutkovém stavu není sporu.
22. Při jednání soudu žalobce doplnil, že krácení důchodů bývalých komunistických funkcionářů je brutální politicky motivovaný akt s pokusem aplikovat princip kolektivní viny, jde o pomstu a trest, vedle profesionálních funkcionářů jsou postihováni i dělníci,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

horníci, hutníci, umělci, akademici, učitelé, sportovci i lidé ze služeb, kteří se účastnili jednání stranických orgánů. Důchody dotčených osob jsou spíše průměrné, nikoliv nadstandardní. Zápočet odpracovaných let nelze zákonem odebrat, v této souvislosti žalobce odkázal na prohlášení protiústavnosti obdobného zákona na Slovensku. Zdůraznil, že komunisté nebudovali socialistický režim sami, ale spolu s ostatními politickými stranami, a to nikoliv ve prospěch elit, ale prostého lidu. Československá socialistická republika nebyla zločinným totalitním režimem, nýbrž uznávaným právním státem dodržujícím normy mezinárodního práva. Byla plná zaměstnanost, fungující průmysl i zemědělství, svět nám záviděl zdravotnictví i školství, kultura a sport byly podporovány, nebyli žebráci a lidé bez domova. Československo pak bylo rozděleno a zmrzačeno bez toho, že by se k tomu lidé mohli svobodně vyjádřit v referendu, dnes jsou lidé za své názory kriminalizováni. Současné elity nechaly rozkrást bilionový majetek a vtáhly nás do společenství ochotných nasazovat životy za cizí imperiální zájmy, klesli jsme na úroveň kolonie. Tito lidé se dopustili velezrádného zločineckého jednání, ze kterého se budou v budoucnosti zodpovídat.

23. Soud na úvod uvádí, že je při přezkoumání žaloby vázán žalobními body. Nejvyšší správní soud zároveň opakovaně judikoval, že míra precizace stížních námitek předurčuje i to, jaké právní ochrany se stěžovateli u soudu dostane. Čím jsou námitky obecnější, tím obecněji je třeba je posuzovat. Není na místě, aby soud za žalobce „spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují“ (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
24. Obdobně dle komentáře k soudnímu řádu správnímu: *„Domáhá-li se účastník řízení vyslovení protiústavnosti zákona, soud má dvě možnosti. Buď dospěje k závěru, že zákon protiústavní není, což patřičně vysvětlí v odůvodnění finálního rozhodnutí (komplexnost odůvodnění soudu bude odpovídat komplexnosti argumentace účastníka řízení a složitosti dané otázky). (...) Pokud však dospějí k závěru o protiústavnosti zákona, je takovýto závěr pouze předběžný. Soud pak musí předložit otázku ústavnosti zákona ÚS, jehož závěrem pak bude vázán. Logickým následkem předložení návrhu ÚS je přerušení řízení.“* § 48. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer.
25. Žalobce ve své žalobě především namítá nesouhlas se zákonnou úpravou, na základě které byla rozhodnutí správních orgánů přijata, poukazuje na rozpor rozhodnutí s čl. 1 a čl. 3 Listiny základních práv a svobod porušením ústavněprávních principů rovnosti a zákazu diskriminace. Dle žalobce právní úprava nemá legitimní cíl a je v rozporu s jeho legitimním očekáváním a zákazem retroaktivity.
26. Podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy: *„Ústavní soud rozhoduje o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem.“*
27. Podle čl. 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů: *„Návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení je oprávněn podat též soud v souvislosti se svou rozhodovací činností podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.“*
28. Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy: *„Dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.“*
29. Z důvodové zprávy k vládnímu návrhu ústavního zákona č. 395/2001 Sb.: *„Ústavní soud zdůrazňuje, že soud je povinen podat Ústavnímu soudu takový návrh tehdy, dojde-li sám k závěru, že je k tomu ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy důvod, není tedy v tomto směru vázán např. návrhy účastníků řízení (nález Pl. ÚS 30/98 č. 137/1999 Sb. ÚS, sv. 16, vyhlášen*

pod č. 243/1999 Sb.) ani případně stanoviskem soudu odvolacího (srov. nález Pl. ÚS 4/99, č. 93/1999 Sb. ÚS, sv. 14, vyhlášený pod č. 192/1999 Sb. – v této věci bylo jediným důvodem, pro něž odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení, že se soud prvního stupně nezabýval možným rozporům použitého právního předpisu s Ústavou; soud prvního stupně poté podal návrh podle čl. 95 odst. 2 Úst). Ústavní soud výslovně či implicitně soudům vytyká, když rozpor použitého právního předpisu s ústavním zákonem nerozpoznaly a návrh nepodaly, ač popř. byly na tento rozpor účastníkem upozorněny (judikáty č. 17 a 18).“ (MIKULE, Vladimír, SUCHÁNEK, Radovan. Čl. 95 [Vázanost soudců a soudů]. In: SLÁDEČEK, Vladimír, MIKULE, Vladimír, SUCHÁNEK, Radovan, SYLLOVÁ, Jindřiška. Ústava České republiky. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1103.)

30. Soud se tedy nejprve zabýval námitkami žalobce ohledně rozporu aplikovaných ustanovení právních předpisů s ústavním pořádkem České republiky.
31. Podle čl. 1 Listiny základních práv a svobod: „*Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.*“
32. Podle čl. 3 Listiny základních práv a svobod: „*(1) Základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení. (2) Každý má právo svobodně rozhodovat o své národnosti. Zakazuje se jakékoli ovlivňování tohoto rozhodování a všechny způsoby nátlaku směřující k odnárodnění. (3) Nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod.*“
33. Komentář k čl. 1 Listiny základních práv a svobod uvádí s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 5. 11. 1996, Pl. ÚS 6/96, že „[p]okud ÚS hovoří o tom, že „zásadu rovnosti nelze pojímat absolutně“, resp. že jde o rovnost relativní, dochází často k terminologickým nejasnostem. U práva na rovné zacházení probíhá určité vyvažování již při vymezení rovnosti z právního pohledu, tedy při zvažování, zda odlišné zacházení je či není zdůvodnitelné, tedy zda je rovnost zachována, nebo porušena. Klíčovou právní otázkou tedy je, kdy se z odlišného (nestejného) zacházení stává diskriminace (nerovné zacházení) a kdy naopak bude odlišné zacházení v souladu s právem, tudíž nijak neporušující princip rovnosti (srov. též Kühn In: Bobek, Boučková, Kühn 2007 s. 37–40).“ (BARTOŇ, Michal. Čl. 1 [Svoboda, rovnost, důstojnost. Charakteristika základních práv]. In: HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 75.). Komentář dále na základě judikatury Ústavního soudu konstatuje, že „soud pouze akceptuje odlišné zacházení, jsou-li pro toto odlišení relevantní důvody. ÚS tak odmítá absolutní shodnost či absolutní stejnost zacházení či postavení. Pojmovou součástí rovnosti je totiž možnost zacházet odlišně, je-li to důvodné.“
34. Ustanovení § 67f a násl. byla do zákona č. 455/2022 Sb. doplněna pozměňovacím návrhem, který dne 12. 10. 2022 v Poslanecké sněmovně předložil místopředseda vlády, ministr práce a sociálních věcí České republiky Marian Jurečka. Z odůvodnění pozměňovacího návrhu vyplývá, že jeho cílem je zajistit snížení starobních důchodů náležejících bývalým vrcholným představitelům komunistické moci a jejího aparátu tak, aby za výkon takové činnosti nečerpali nepřiměřené a společensky neobhajitelné výhody v oblasti důchodového pojištění; to vše za účelem nastolení základní sociální spravedlnosti v rámci vyrovnání se s totalitní minulostí. V rámci přípravy pozměňovacího návrhu bylo zvažováno více

možných řešení, mimo jiné také řešení inspirované slovenskou právní úpravou, konkrétně zákonem č. 283/2021 Z. z., o odobratí nezaslužených benefitů představitelům komunistického režimu. Po prvotní analýze však bylo zjištěno, že takový postup není vhodný. Bylo shledáno, že se slovenská úprava jeví jako příliš extenzivní i neurčitě formulovaná. Extenzivnost byla spatřena v 1) okruhu osob, na které má dopadat, 2) požadavcích na přesnost ohraničení doby služby a 3) extenzivních dopadech na výši důchodu dotčených osob. Zásadní problém „slovenského“ modelu spočíval v jeho proveditelnosti, a to s ohledem na skutečnost, že z velké části se jedná o důchody přiznané před desítkami let podle tehdy platných předpisů, které nejsou kompatibilní se současnou právní úpravou regulující stanovení výše důchodu. Další principiální problém slovenské úpravy byl shledán v tom, že možné úvahy o významném pozitivním vlivu činnosti prominentů směřující k podpoře komunistického režimu na výši jejich důchodu se jeví jako nadsazené. Rozhodné období pro zjišťování výdělků začíná rokem 1986 a k výdělkům, jichž bylo dosahováno před rokem 1986, se vůbec nepřihlíží. Jakkoliv tedy byly tyto výdělky vysoké, nemohou výši starobního důchodu významněji ovlivnit. Většina příjmů, které se pro tyto účely zohledňují, spadá do období po roce 1989, kdy již nemohla být činnost prominenta vykonávána. Důchody přiznané podle předpisů účinných před 1. 1. 1996, podle zákona č. 100/1988 Sb., byly vypočítávány podle období 10 let před rokem přiznání důchodu, přičemž se pro účely průměrného měsíčního výdělku používaly výdělky z pěti výdělkově nejvýhodnějších let spadajících do tohoto období s tím, že tyto výdělky nepodléhaly indexaci. V tomto případě hrály případné vysoké výdělky větší roli, důchodové předpisy však na rozdíl od těch současných obsahovaly ustanovení o maximální výši důchodů. Nelze stoprocentně zobecnit, že výdělky osob, které mají být mezi prominenty zařazeny, byly natolik extrémní, že mohly významným způsobem ovlivnit výši jejich důchodu ve srovnání s důchodem ostatních pojištěnců. Pozitivní vliv na výši důchodu má spíše samotná doba zaměstnání, kterou prominenti díky své činnosti ve prospěch komunistického režimu získali. Tato doba se do výše důchodu promítá stejným způsobem, jako doba jakéhokoliv jiného zaměstnání. Nezohlednění doby, kdy pojištěnec působil jako prominent, se jeví problematické z ústavně-právního hlediska, neboť zaměstnání prominentů sice na jedné straně sloužilo k podpoře komunistické moci, na druhé straně však bylo zdrojem obživy těchto osob a jejich rodinných příslušníků, a rovněž z hlediska legitimního očekávání, že bude příslušným ekvivalentem zohledněno ve výši jejich důchodu. Bylo by tedy problematické k této době při stanovení výše důchodu vůbec nepřihlížet.

35. Odůvodnění pozměňujícího návrhu dále poukazuje na skutečnost, že i v dalších postkomunistických zemích Evropy (Polsko, Německo, Maďarsko, Estonsko a Lotyšsko) byly v minulosti přijaty právní předpisy, které snižují důchodové dávky bývalých vrcholných představitelů komunistických orgánů, příslušníků, zaměstnanců a funkcionářů bezpečnostních složek komunistického režimu, zejména tajných služeb, politické policie a některých složek ozbrojených sil. Slučitelnost těchto právních předpisů s ústavním pořádkem byla v některých těchto zemích přezkoumána nejvyššími vnitrostátními soudy a byly také předmětem řízení před Evropským soudem pro lidská práva (dále jen „ESLP“). V několika svých rozhodnutích (např. Lessing a Reichelet proti Spolkové republice Německo, Cichopek a další proti Polsku, Domalewski proti Polsku, Jankovič proti Chorvatsku) ESLP uznal právo státu vypořádat se s komunistickou minulostí a snížit důchodové dávky bývalých vrcholných představitelů komunistických orgánů a příslušníků bezpečnostních složek či jiných institucí komunistického režimu. Stát však musí při tomto snížení důchodových dávek postupovat přiměřeně a nová právní úprava nesmí vést k (úplné)

ztrátě prostředků na živobytí jednotlivce, tj. snížení důchodu nemůže zasáhnout do samotné podstaty subjektivního práva jednotlivce na sociální (důchodové) zabezpečení. ESLP uznal, že právní předpisy, kterými demokratický stát snižuje důchody představitelům komunistického režimu, jsou legitimní i v situaci, kdy k jejich přijetí došlo po delší době od pádu komunistického režimu v dané zemi.

36. Dle odůvodnění pozměňujícího návrhu vzhledem k tomu, že snížení důchodu má být především symbolickým gestem, postačí, pokud se opatření zaměří toliko na nejvyšší představitele institucí udržujících a prohlubujících totalitní režim, nikoliv na všechny osoby, které v určitých liniích řízení vykonávaly činnost ve prospěch komunistického režimu. Do okruhu dotčených osob nejsou zařazeni poslanci působící v Národním shromáždění, Federálním shromáždění či České národní radě v letech 1948 až 1989. Politicky exponované osoby jsou pokryty souběžnou účastí v jiných okruzích osob. Z okruhu dotčených osob jsou výslovně vyčleněny osoby, které v určité fázi svého života aktivně prosazovaly komunistický režim, avšak v pozdější fázi svého života se chovaly naopak způsobem, který směřoval proti zájmům tohoto režimu, za což byly perzekvovány státní mocí a později rehabilitovány na základě různých odškodňovacích předpisů.
37. Mechanismus krácení důchodů byl navržen tak, že za každý započatý rok výkonu některé z funkcí vymezených v zákoně se důchod snižuje o 300 Kč. Nehraje přitom roli, zda doba, po kterou byla činnost prominenta vykonávána, byla dobou zaměstnání či nikoliv. Částka 300 Kč vychází z ideje, že snižování důchodů je v podstatě reverzní analogií příplatků k důchodům v odškodňovacích předpisech, které činí 15 až 50 Kč měsíčně, tj. 180 až 600 Kč ročně. Byla tudíž navržena polovina maximální částky, která je v právních předpisech stanovena pro odškodňování. Krácení bylo zároveň omezeno tak, aby výsledný důchod po provedeném snížení neklesl pod hranici stanovenou podle § 8 odst. 3 zákona č. 262/2011 Sb., o účastnících odboje a odporu proti komunismu (částka, do které se dorovnává důchod pro osoby, které speciálním potvrzením Ministerstva obrany prokážou, že proti komunistickému režimu aktivně bojovaly). U osob, jejichž procentní výměra důchodu této hranice k rozhodnému datu nedosahuje, se krácení provádět nebude. Vzhledem k symbolickému významu opatření bylo navrženo snižovat pouze důchody starobní, nikoli důchody invalidní a pozůstalostní, které byly vypočteny z invalidních důchodů, popř. ze starobních důchodů nezkrácených za činnosti prominenta.
38. Na výzvu soudu se k předmětné právní úpravě vyjádřil dne 19. 7. 2024 Ing. Machanec, MBA, ředitel odboru sociálního pojištění Ministerstva práce a sociálních věcí. Z velké části zopakoval tvrzení v odůvodnění návrhu předmětné právní úpravy. Uvedl, že tato právní úprava je dalším ze série opatření přijatých v rámci vyrovnání se s totalitní minulostí. Je pojato především jako symbolické gesto – následek podpory režimu, který byl zákonem č. 198/1993 Sb. označen za zločinný, nelegitimní a zavrženíhodný. Je zaměřen na nejvyšší představitele institucí udržujících a prohlubujících totalitní režim. Uvedl, že ke dni 15. 7. 2024 snížení důchodu dotklo 123 osob, přičemž nejvyšší částka snížení činila 7 075 Kč měsíčně a nejnižší částka snížení činila 35 Kč měsíčně. Průměrná částka snížení činila 1 290 Kč měsíčně. Průměrná výše důchodu zmíněných osob po snížení činila 23 973 Kč měsíčně.
39. Co se týká nesouhlasu žalobce s aplikací zákona správními orgány na jeho případ, soud přisvědčuje hodnocení žalované, že správní orgány v daném případě neměly možnost postupovat jinak, neboť správní orgány jsou zákony vázány (srovnej § 2 správního řádu, čl. 95 odst. 2 Ústavy). Soud v této souvislosti neshledal důvodnou námitku žalobce, že jsou rozhodnutí správních orgánů politicky motivovaný akt veřejné moci, správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

postupovaly v souladu s právní úpravou a ve svých rozhodnutích správně uvedly, že jinou možnost ani nemají.

40. Návrh na zrušení příslušných ustanovení zákona o důchodovém pojištění k Ústavnímu soudu nepodal ani soud, neboť neshledal, že by předmětná právní úprava byla v rozporu s ústavním pořádkem.
41. Soud má za to, že se na situaci žalobce vztahuje pouze článek 1 Listiny, nikoliv její článek 3, neboť v daném případě odlišné zacházení není založeno na chráněné charakteristice. Nejde o rozdílné zacházení z důvodu politického smýšlení, neboť toto rozdílné zacházení není zaměřeno vůči všem osobám, které pozitivně hodnotí politickou ideologii komunismu. Naopak, snížení starobních důchodů se týká pouze těch osob, které působily ve stanovených funkcích a představovaly oporu bývalého komunistického režimu. Důvodem rozdílného zacházení tudíž není politické smýšlení, ale výkon dané funkce, která vedla k podpoře režimu, který potlačoval základní lidská práva a svobody.
42. Soud tak má za to, že je v případě uvedené právní úpravy na místě postupovat podle zjednodušeného testu za účelem posouzení, zda došlo k porušení rovného zacházení (viz nálezy Pl. ÚS 32/17). Při posouzení, zda napadená zákonná ustanovení nezakládají v rozporu s čl. 1 Listiny nerovné podmínky pro určitou skupinu dotčených osob, je třeba zkoumat: 1. zda jde o různé subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, 2. zda je s nimi zacházeno rozdílným způsobem, 3. zda je odlišné zacházení dotčenému jednotlivci nebo skupině k tíži a 4. zda takové zacházení není projevem libovůle, tedy zda má legitimní cíl a napadená zákonná ustanovení jsou s to jej dosáhnout. Dle komentáře k Listině základních práv a svobod zároveň dle uvedeného testu postačí velmi volný vztah mezi legitimním cílem a zvolenými prostředky. Postačí, že bude možno daného cíle zvolenými prostředky dosáhnout (BARTOŇ, Michal. Čl. 1 [Svoboda, rovnost, důstojnost. Charakteristika základních práv]. In: HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 140.).
43. Je nepochybné, že jsou první tři podmínky splněny. Jedná se o osoby, které pobírají starobní důchod, přičemž s jednou skupinou je zacházeno odlišně, a toto zacházení je k tíži osob, které jsou v této skupině. Soud zároveň neshledal, že by odlišné zacházení, které předmětná zákonná úprava zakládá, byla projevem libovůle, úprava má legitimní cíl a zákonná ustanovení jsou s to jej dosáhnout. Za důležitý přitom považuje nálezy Ústavního soudu, kterým v minulosti přezkoumal právní úpravu zápočtu dob služby vojáků z povolání pro účely výsluhového příspěvku ve svém nálezu ze dne 28. 2. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 9/95, č. 107/1996 Sb. V uvedené věci Ústavní soud dospěl k závěru, že úvahy zákonodárce byly správné, neboť neexistovaly žádné důvody (morální, politické) vedoucí k tomu, aby nový demokratický stát vyplácel nadstandardní sociální dávky těm, kteří znemožňovali jeho vznik. Ústavní soud zároveň zohlednil, že by bylo nemorální, aby z veřejných prostředků, na které přispívají všichni občané (i v minulosti perzekuovaní), byly honorovány bývalé opory komunistického režimu, jejichž činnost nesloužila veřejnému zájmu a veřejnému blahu, nýbrž potlačování lidských práv a demokratického systému. Ústavní soud přitom přihlédl také ke skutečnosti, že příslušné zákony umožňovaly při přiznávání výsluhového příspěvku rozlišovat mezi „spolehlivými a nespolehlivými“ osobami pro komunistický režim. Ti, kterým tedy byl výsluhový příspěvek přiznán, přispívali k potlačování lidských práv a demokratického systému. Zohlednil, že profese „voják z povolání“ či „příslušník SNB“ závisely pouze a jenom na dobrovolném rozhodnutí každého jedince a byly vždy,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vzhledem k ostatním profesím, nadprůměrně honorovány. Ústavní soud shledal, že v posuzované věci se nejednalo o nerovnost, ale o vůli zákonodárce. Shledal, že zvýšené ocenění za mimořádně ztížené pracovní podmínky a různá osobní omezení nemohou být poskytovány těm, jejichž činnost nesloužila veřejnému zájmu a veřejnému blahu, nýbrž potlačování lidských práv a demokratického systému.

44. Posuzovanou právní úpravu lze považovat za podobnou v tom směru, že i představitelé komunistického režimu představovali oporu komunistického režimu, s ohledem na jejich funkce lze mít za to, že byli považováni za „spolehlivé“ osoby, přičemž se starobní důchod vyplácí z veřejných prostředků, na které přispívají všichni občané (i v minulosti persekovaní). ESLP pak ve svém rozsudku James a další proti Spojenému království z 21. 2. 1986, stížnost 8793/79, konstatoval, že odebrání majetku uskutečněné v rámci provádění legitimních sociálních, hospodářských nebo jiných politik může být ve „veřejném zájmu“, i když společnost jako celek přímo nevyužívá převzatý majetek.
45. Rozdílné postavení bývalých představitelů je v projednávaném případě obdobně odůvodněno, jak tomu bylo v případě vojenských výsluh. Odlišné zacházení je tedy založeno na objektivních důvodech a není v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Činnost představitelů komunistického režimu, kterých se předmětná právní úprava týká, nesloužila veřejnému zájmu a veřejnému blahu. Z odůvodnění návrhu zároveň vyplývá, že samotné platy představitelů komunistického režimu byly vysoké, na rozdíl od ostatních zaměstnanců (byť s ohledem na mechanismy výpočtu důchodů v ČR nemohou výsledný důchod významněji ovlivnit).
46. Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že zákonná úprava, na jejímž základě bylo rozhodnutí vydáno, nesleduje žádný legitimní cíl. ESLP např. ve svém rozhodnutí Domalewski proti Polsku ze dne 15. 6. 1999, stížnost 34610/97, konstatoval, že zákonná opatření přijatá polským státem měly objektivní a rozumné opodstatnění v polské historické zkušenosti z období komunismu a realizovaly legitimní cíl, kterým bylo regulovat fungování stávajícího systému výjimečných výsad veteránů. V rozhodnutí Cichopek a ostatní proti Polsku ze dne 14. 5. 2013, stížnost 15189/10, ESLP poukázal na skutečnost, že reforma politického, právního a ekonomického systému země při přechodu od totalitního režimu k demokratickému státu je jev, který nevyhnutelně zahrnuje zavedení rozsáhlé hospodářské a sociální legislativy. ESLP se přitom také vyjádřil i k datu přijetí předmětného zákona (20 let po změně režimu) a konstatoval, že politická transformace v postkomunistických zemích zahrnovala řadu složitých, dalekosáhlých a kontroverzních reforem rozložených v čase a každá země musela najít svůj vlastní způsob. Dle ESLP provádění sporných opatření nemělo žádné škodlivé retroaktivní účinky na majetková práva stěžovatelů a naopak, téměř 20 let užívali výhodná důchodová práva a dávky.
47. Vypořádání se s bývalým totalitním režimem tedy bylo ze strany ESLP opakovaně považováno za legitimní cíl pro rozdílné zacházení s představiteli tohoto režimu. ESLP zároveň konstatoval, že časový odstup mezi změnou režimu a přijetím legislativy může být ve prospěch dotčených osob, s nimiž v mezidobí nebylo zacházeno odlišně.
48. Žalobce sice uvedl, že se jedná o opatření vůči občanům, kteří byli za své předchozí politické názory a působení již opakovaně sankcionováni a společensky odsouzeni, přičemž odkázal na zákon č. 198/1993 Sb., zákon č. 451/1991 Sb., a zákon č. 279/1992 Sb. Žalobce však neuvádí, jakým konkrétním způsobem byl těmito zákony sankcionován. Vyrovnání se

s komunistickým režimem nebylo vyčerpáno přijetím několika zákonů na začátku 90. let, ESLP připouští, že jde o proces komplikovaný, který může trvat dlouhou dobu.

49. Soud neshledal pro případ žalobce relevantním nálezní pléna Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93. Nález v citované části uvádí, že v ustanoveních § 1 až § 4 zákona č. 198/1993 Sb. nelze nic chápat jako určení skutkové podstaty trestného činu. Soud upozorňuje, že snížení výše starobního důchodu není trestem ve smyslu trestního práva. Podobně i ESLP shledal v rozsudku Lessing a Reichelt proti Německu ze dne 16. 10. 2012, stížnosti č. 49646/10 a č. 3365/11 (bod 37), že nevýhodný výpočet nároků na důchod nesplňuje žádný požadavek „trestu“ ve smyslu článku 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
50. Námitku žalobce, že postup zákonodárce odporuje principu sociální spravedlnosti, neboť správní orgán zcela účelně a nezákonně opomíjí participaci žalobce do systému důchodového pojištění ve formě řádně odvedeného pojistného, soud neshledal důvodnou, neboť správní orgány nadále při stanovení výše starobního důchodu přihlížejí k rokům, kdy byl žalobce představitelem komunistického režimu. Podle nové právní úpravy má pouze výši stanoveného důchodu sníženou o symbolickou sankční částku, v případě žalobce o 2,67 %.
51. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že legitimně očekával, že výše jeho starobního důchodu bude řádně zachována a měněna pouze v souladu s valorizací důchodů, a že tudíž bylo zasaženo do jeho legitimního očekávání, došlo zároveň k retroaktivitě. Ústavní soud se v nálezu ze dne 28. 2. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 9/95, č. 107/1996 Sb. vyjádřil také k namítané retroaktivitě ve vztahu k následnému snížení výsluhového příspěvku. Konstatoval, že právní věda rozeznává retroaktivitu pravou a nepravou. Prává retroaktivita zahrnuje případy, kdy právní norma reglementuje i vznik právního vztahu a nároky z něho vzešlé před její účinností. Nepravá retroaktivita spočívá v tom, že právní vztahy hmotného i procesního práva, které vznikly za platnosti práva starého, se spravují zásadně tímto právem, a to až do doby účinnosti práva nového. Ústavní soud shledal, že „[z]a zpětně působící (pravá retroaktivita) by bylo možné novou úpravu považovat pouze tehdy, kdyby měnila samotný vznik určitého právního vztahu nebo následky právního vztahu, které nastaly přede dnem její účinnosti. Nelze však vyloučit novou úpravu právních následků určitého právního vztahu dříve vzniklého působící ex nunc, jak je tomu v případě posuzovaných zákonů (viz nálezní pléna Ústavního soudu č. 164/1995 Sb.). Aby se jednalo o retroaktivitu, musel by zákon odejmout (resp. zrušit) nárok na výsluhový příspěvek zpětně, ke dni jeho přiznání, přičemž by již vyplacené částky musely být vráceny.“ Ústavní soud tudíž shledal souladnou s ústavním pořádkem situaci, kdy došlo ke snížení výsluhového příspěvku nebo k zastavení jeho vyplácení ode dne účinnosti, tedy do budoucna. ESLP zároveň opakovaně konstatoval, že čl. 1 Protokolu 1 nelze vykládat tak, že dává právo na důchod ve stanovené výši (např. v rozhodnutí Schwengel proti Německu ze dne 3. 2. 2000, stížnost č. 52442/99, ve výše citovaném rozhodnutí Cichopek a ostatní proti Polsku, Andrejeva proti Lotyšsku ze dne 18. 2. 2009, stížnost č. 55707/00).
52. ESLP při posuzování souladu obdobné právní úpravy s Úmluvou za zásadní považoval, že bylo zajištěno, aby výsledný důchod neklesl pod určitou hranici a aby právní úprava nezanechala stěžovatele v nouzi (např. v rozhodnutí Lessing a Reichelt proti Německu, bod 31). Soud konstatuje, že i česká právní úprava obsahuje záruku toho, aby snižování nebylo neúměrné a aby výsledný důchod neklesl pod určitou hranici. Žalobce tak má i nadále nárok na starobní důchod, který neklesl pod minimální výši důchodu. Podle vyjádření ředitele odboru sociálního pojištění Ministerstva práce a sociálních věcí Ing. Machance, MBA ze dne 19. 7. 2024 se ke dni 15. 7. 2024 snížení důchodu dotklo 123 osob, přičemž nejvyšší částka

snížení činila 7 075 Kč měsíčně a nejnižší částka snížení činila 35 Kč měsíčně. Průměrná částka snížení činila 1 290 Kč měsíčně. Průměrná výše důchodu zmíněných osob po snížení činila 23 973 Kč měsíčně.

53. Soud dodává, že subjektivní přesvědčení žalobce, že totalitní režim byl pro společnost ve všech ohledech prospěšnější než současná demokracie, nenasvědčuje protiústavnosti posuzovaných zákonných ustanovení. Lze shrnout, že posuzované snížení důchodů sleduje legitimní cíl vyrovnání se s komunistickým režimem, vztahuje se jen na úzkou skupinu osob nejvýznamnějších představitelů tohoto režimu (řádově nižší stovky osob), kteří ani později proti komunismu nebojovali, působnost je omezena toliko na důchody starobní (nikoliv invalidní či pozůstalostní), zároveň obsahuje korektiv, aby příjem neklesl pod určitou hranici a nedošlo tak ke ztrátě prostředků na živobytí, v případě žalobce šlo o snížení jeho starobního důchodu o 2,67 %.
54. Soud tedy na základě výše uvedených skutečností neshledal, že aplikovaná ustanovení jsou v rozporu s ústavním pořádkem, věc tedy Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení citovaných ustanovení nepředložil.
55. Lze dodat, že obdobně postupoval též Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 18. 11. 2024, č. j. 55 Ad 8/2024-35, kde námitky byly obdobné (tedy že právní úprava je diskriminační, retroaktivní a v rozporu s mezinárodními závazky ČR).
56. Vzhledem k tomu, že veškeré námitky žalobce směřovaly proti samotné právní úpravě, nikoli proti postupu nebo rozhodnutí správních orgánů, přičemž soud neshledal ani žádný důvod pro zrušení rozhodnutí ex offio, soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
57. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Praha 29. května 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.